

folketinget m. v. er uden sammenhæng med de i §§ 2-6 i øvrigt indeholdte regler, der (bortset fra § 6, nr. 1, jfr. nedenfor) omhandler spørgsmålet om, i hvilket omfang ministre er ansvarlige for medvirken til andres handling og undladelser, og er således placeret på en systematisk mindre hensigtsmæssig måde.

I øvrigt kan i det væsentlige henvises til bemærkningerne (pkt. 11) vedrørende § 5 b i forslag I. Der er dog grund til at pege på, at ansvaret ikke som efter forslag I er betinget af fortsæt eller grov uagtsomhed. Også anden uagtsomhed kan begrunde strafansvar. Herved sker formentlig en ikke helt ubetænkelig fravigelse af principperne i straffeloven; dennes §§ 161-163 om straf for meddelelse af urigtige oplysninger til offentlig myndighed kræver forsættligt forhold, og ansvaret efter § 157 er begrænset til „grov eller oftere gentagen forsømmelse“. Forslagets vidtgående regler om ministeransvar på det omhandlede område accentuerer spørgsmålet om folketsmedlemmers ansvar for meddelelse af urigtige oplysninger m. v., jfr. bemærkningerne (pkt. 11 i slutningen) til § 5 b i forslag I.

8. *Ad § 6, nr. 1, a.*

Der henvises til bemærkningerne (pkt. 7) vedrørende § 4 a i forslag I.

9. *Ad § 6, nr. 1, b.*

Bestemmelsen svarer til § 5 c i forslag I, men begrænser ligesom § 9 i loven af 1939 ansvaret til tilfælde af „åbenbar“ misbrug. I øvrigt henvises til bemærkningerne (pkt. 12) til den nævnte bestemmelse i forslag I.

I systematisk henseende er bestemmelsens placering i den foreslåede lovtæst mindre hensigtsmæssig, jfr. bemærkningerne ovenfor under pkt. 7 vedrørende § 5.

10. *Ad § 6, nr. 2, a.*

Det bør formentlig overvejes, om ikke denne bestemmelse om ministres ansvar for underordnede handlinger m. v. i tilfælde, hvor ministeren har undladt at føre rimeligt tilsyn, er for snæver. Også undladelse af at meddele de underordnede instruktioner i rimeligt omfang bør kunne (og kan allerede efter de almindelige medvirkensregler) medføre ansvar. I motiverne udtales

vel, at udtrykket „tilsyn“ også omfatter „instruktioner“, men en sådan fortolkning har ikke sikker støtte i den sproglige affattelse.

Med hensyn til anvendelsen af udtrykket „fejl og forsømmelser“ henvises til bemærkningerne (pkt. 8) til § 4 f i forslag I.

11. *Ad § 7, stk. 1.*

Om den i § 7, stk. 1, indeholdte bestemmelse, hvorefter en minister kan drages til ansvar for handlinger eller undladelser, der er „i strid med en af folketinget truffet beslutning“, henvises til bemærkningerne (pkt. 10) vedrørende den tilsvarende regel i § 5 a i forslag I.

12. *Ad § 7, stk. 2.*

Denne bestemmelse har følgende affattelse:

„For at en minister kan drages til ansvar for sine egne eller de i § 6, nr. 2, omhandlede handlinger eller undladelser, er det en betingelse, at han har indset eller burdet indse, at disse var lov- eller pligtstridige, som anført i stk. 1.“

Det er tvivlsomt, hvilken rækkevidde denne bestemmelse har. Af bestemmelsen synes modsætningsvis at måtte følge, at ansvaret for anden medvirken end den, der omhandles i § 6, nr. 2, d. v. s. ansvaret for medvirken til kongens handlinger, til andre ministres handlinger eller til underordnede handlinger i de i § 6, nr. 3, omhandlede tilfælde, er objektivt, d. v. s. hverken betinget af forsæt eller af uagtsomhed.

I motiverne udtales imidlertid, at alene ansvaret efter § 6, nr. 3, er objektivt.

Selv om det foreslåede objektive ansvar antages at være begrænset således, betegner forslaget dog på dette punkt en væsentlig fravigelse af skyldprincippet i straffelovens § 19, og denne fravigelse, for hvilken der ikke ses anført nogen afgørende begrundelse, synes at give anledning til væsentlige betænkeligheder.

For så vidt angår en ministers „egne eller de i § 6, nr. 2, omhandlede handlinger eller undladelser“, omfatter ansvaret såvel forsættligt som ethvert uagtsomt forhold. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det er rigtigt at pålægge ansvar for uagtsomhed, der ikke er grov, henvises til bemærkningerne (pkt. 10) til § 5 a i forslag I.

Fremfor at anvende udtrykkene „forsæt“